Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 13 Říjen 2006 03:00

Snad mi Stanislav Procházka mladší někde v muzikantském nebi promine, že jsem v názvu použil titul jeho písně z osmdesátých let. Od svých rodičů, kteří se už šest let se zmíněným zpěvákem tam kdesi nahoře potkávají, jsem slýchal o večerech se sluchátky na uších při poslechu rozhlasového přijímače typu krystalka. Pozdější dvoulampovky i vícelampovky pak byly posly zábavy, vzdělání, dobrých i špatných zpráv. Z rozhlasových přijímačů slyšely statisíce vojáků, že nebudou bojovat proti německé přesile, aby za několik měsíců poté, už beze zbraní, poslouchaly reportáž o velkolepé přehlídce Wehrmachtu na Václavském náměstí, kdy ironický komentář stál později reportéra Františka Kocourka život v koncentračním táboře.

Ze stejných reproduktorů bylo v květnu 1945 slyšet volání o pomoc i reportáž z vozu provázejícího sovětské tanky den poté, kdy většina německé armády opustila Praha. Rádio přenášelo radostný únorový projev podnapilého předsedy vlády ve vypůjčené beranici a o pár let později kajícné doznání jeho přítele Slánského. O uchu přitisknutém na rušených zprávách BBC, Svobodné Evropy nebo Hlasu Ameriky by se dala napsat samostatná kapitola. Pro mě bylo v dětství rádio synonymem sobotních odpoledních rozhlasových her pro mládež a nedělních odpoledních pohádek.

Nedávno jsem slyšel rozhlasové povídání s mou oblíbenou herečkou Taťánou Medveckou, o níž vím, že se narodila ve stejném roce jako já. Vzpomínala na napětí při četbě na pokračování z knihy nestora české detektivky Eduarda Fikera Série C - L. Vzpomínky máme s paní Medveckou stejné.

Jenže rádio je především synonymem pro muziku. Šedesátá léta otevřela brány pořadu Semafor má zelenou, Dvanáct na houpačce manželů Černých či vynikajícímu Mikrofóru. A kde by byli pánové Bobek, Kaplan nebo Miky Volek bez Rádia Luxemburg, kterému si jinak neřeklo než Laxík? Totéž platí pro první countrymany Honzu Vyčítala či Pepu Šimka a Rádio Munich?

Pak mi jednoho krásného šumavského rána v srpnu 1968 tranzistorák značky Dana oznámil, že o rozhlas se znovu bojuje a není třeba volat sovětské tanky na pomoc. Zvukové efekty nebyly tentokrát dílem techniků, ale tankových těžkých kulometů.

V dalších létech šeď, Písně pro Hvězdu, první normalizační komentáře, postupné zákazy Houpačky nebo jen výslovně nevydaný, ale existující zákaz jen vyslovení jména někoho, kdo dobrovolně nebo pod nátlakem emigroval.

Po roce 1989 se mají rozhlasové stanice čile k světu a dávají najevo, že Marconiho objev bude dále žít.

Nabídka rozhlasových stanic je podobná nabídce knihkupectví. Vedle komerčního diletantismu v podobě dryáčnických hlasů, příšerným způsobem prznících češtinu mezi řvoucími reklamami, je možné najít tu svou stanici či aspoň část jejího repertoáru, který vyhovuje. Vedle klasického rádia lze využít i rádia na Internetu.

V roce 2023 to bude sto let, co v Československu poprvé zaznělo rádio. Přeji rádiu dlouhý a bohatý život a především jen ty dobré zprávy.